

Vietnámi emlékeim.

1973 február 25. november 30. között

A MN 5566 ezredparancsnok magához rendelt. Megkérdezte, hogy lenne e kedvem külföldi katonai szolgálatra. Igent mondtam, de rákérdeztem, hogy hol lenne a szolgálat. Közölte, hogy a Központi szerv fogja elmondani. Gondoltam, hogy a Szovjetunióba kell menni. Majd behívtak és közölték, hogy el kell mennem egy komplett orvosi vizsgálatra, de még mindig nem közölték velem, hogy hova kell utaznom. Miután alkalmasnak minősítettek azt követően mondták meg, hogy Vietnámba, 4 tagállam részvételével létrejön egy ellenőrző bizottság, a magyar fél közötti híradást kell biztosítani. Teljesen ledöbbsentem, csodálkoztam, hogy ilyen nagy feladattal bíznak meg. Családomnak sem mondhattam el. Itthon felkészítettek, habár még nem tudták, hogy hogyan alakulnak a dolgok, minden rosszat feltételeztek. 1972 október-decemberig minden időt a képzésünkre fordítottak. 1973 januárban megindult az állomány, felszerelések és eszközök repülővel történő kiszállítása. Én február 25-én mentem ki. Az első állomás Damaszkusz volt, ahol a leszálló pálya mentén géppuska fészkek és néhány gépágyú tűnt elő. Utána Dubaj, majd Bombay-ban állomásoztunk. Rangoont követően a dzsungel felett Saigonba érkeztünk a Ton Son Nu-i légi támaszpontra. Rangoon-t elhagyva két vadászgép csatlakozott a gépünkhöz. Kilépve a gépből megcsapott a meleg, 40-42 °C volt. A géptől katonai busszal vittek a barakkokhoz, de idővel más szállást kaptunk, jobbat, klímásat.

Ezekben a barakkokban laktunk.

Mivel én újonc, híradó kiképző szakaszparancsnok voltam ezért szükség esetén tartalék állományként vettem részt. Az én és a biztonsági állomány feladata volt minden rendkívüli eseményt észrevenni és megoldani a környezetünkben. Viszonylag rend volt Saigonban, egyes körzetekben ez nem volt tapasztalható. Ezt leírva nem tűnik nagydolognak, de részt venni és túlélni nagyon nagydolog volt. A meglepetést tovább fokozta, hogy munka mellett valakinek vállalni kellett a kultúrház működését. Egy kis gondolkodás után elvállaltam. Nem volt, aki átadja a helyiségeket, nem volt mozigépész, csak két takarítónő. Egy pár hét eltelt, mire megtanultam (a két szélesvásznú) gép kezelését. Ott voltak megtartva az állami és katonai ünnepek, összejövetelek.

Áprilisban jött a hír, hogy egy magyar tiszthelyettes megszökött és jelentkezett Saigon-Amerikai követségén. (Walner ügy) Szóbeszéd ment, azt feltételezték, hogy előre meg volt beszélve, azt is, hogy híradással kapcsolatos dolgokat elárult. Továbbiakban a felderítő szervek foglalkoztak vele.

Ami tragédia volt, Dylszki Aurél és Cziboly Csaba elvesztése. Reggeli készülődés közben mondta az ügyeletes, hogy lelőttek egy gépet, amin rajta voltak. Ledöbbsentem!

Két bajtársunk földi maradványait hazaszállították

Légi támaszponton voltunk, ahol az amerikai hadsereg folyamatosan adta át a QC-nek (az észak-vietnámi hadseregnek) az őrzés védelmet. Miránk hárult a központi bázis, hírközpont, hadtáp raktár, és az egyéb lényeges dolgok védelme. Rendszeresen járőröztünk. Az amerikai hadsereg illetékesei több olyan tisztet, tiszthelyetteset küldtek oda, akik magyarul beszéltek és információkat gyűjtöttek az ottani híradó tevékenységről, a hadseregről és minden egyébéről.

Járőrben

Fogolycsere

Az első pár hónap volt a legnehezebb, őrmestertől az ezredesig mindenki, minden feladatot ellátott, ami nem az ő munkája lett volna. Ki kellett alakítani a rendszert, el kellett fogadtatni a helyzetet. Nem beszélve a nagy hőségről. Négy hónap múlva már könnyebb volt.

Folyamatosan mentek a hadifogoly cserék, adott körzetekben (pl. 5. körzet) Közben a tisztek pihentek Saigonban, mi meg kifaggattuk őket a történekről.

Mi is mentünk pihenni Vung Tau-ba a tengerpartra és még egyéb helyeken is voltunk. A hőség miatt az ottani emberek 12-15 között nem dolgoztak. Gépkocsivezetők és a takarítók vietnámi emberek voltak. Utána a QC-nak beszámoltak arról, amit hallottak. 4-5 hónap kellett, hogy az ottani embereket megismerjük. Saigon északi részén sok prostituált létezett. Munka nem volt, a katonákat ilyen téren is „ki kellett elégíteni”.

Templomai, szecessziós épületei csodálatosak voltak, jelen volt a gazdagság és nagyobb mértékben a szegénység. Autósoknál és motorosoknál nem volt szabály, még is tudtak közlekedni. Az élet az utcán zajlott. Az utcai árusok, a legkülönlegesebb ételeket készítettek és esetleg „sámlin” is adták.

Hazajövet, amikor leszálltunk a gépről, busz várt minket, ami Balatonkenesére vitt. Egy hétre karanténba mentünk. Nehéz volt felvenni az itteni életmódot, vissza kellett szokni a közéletbe. Most is tagja vagyok a Magyar Vietnámi Baráti Társaságnak, és számos vietnámi emberrel internetes kapcsolatom van.

Találkozások

Mélyen meghatott a vietnámi emberek szeretete. Nagyon elszomorító, hogy az első magyar béketámogató (békefenntartó) misszió, amelyben 1973. január 29-től 1975. március 8-ig három turnusban 524 fő hivatásos és tartalékos katona, valamint 111 fő diplomata vett részt, szinte már a feledés homályába vészett.

Győri Sándor nyá. zls.